

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 161.

Tredie Sæssion.

49de Møde.

Mandagen den 5te Januar.

(Fortf.)

David (fortf.): Jeg har troet, at det vilde være overflødig ved en Lov, som var bleven indbragt paa en saa ganske eiendommelig Maade, nogle saa Dage forinden den forrige Sæssions Slutning, og, som jeg har sagt, paa en Tid, da den ikke kunde gjøre et eneste Skridt fremad; jeg har troet, siger jeg, at enhver, jeg vil ikke kalde det, Modstand, men endog blot ethvert Forsøg paa at faae det mindre Heldige, som var sat igjennem i Loven af 8de April 1851, rettet i denne Lov, hvorved man vilde give hiin en udvidet Anvendelse, vilde være overflødig, da det var afgjort, at ogsaa Sorø Gods paa den antagne Maade skulde gaae over til Selveiendom; og jeg har derfor hverken villet spilde Thingets Tid eller mine egne Kræfter paa at gjentage de, som jeg troer, ikke vigtige Indvendinger, som tidligere fra mig og nogle flere Medlemmer her i Thinget ere fremsførte imod Loven af 8de April 1851.

Madvig: Næsten det første, jeg yttrede, da jeg tog Ordet under den første Behandling af denne Lov, var, at hvad der da var yttret fra en anden Side, var yttret, ikke om denne Lov, men om Loven af 8de April 1851, og det er aabenbart, at hvad der er yttret i dette Dieblik ligeledes angaaer førstnævnte Lov, og jeg skal derfor udtale hvad jeg har at sige om nærværende Sag ved at begynde med at nedlægge den samme Protest imod, at man her gjenoptager Forhandlingerne om Loven af 8de April (Hør!). Efterat Loven af 8de April 1851 var givet, fulgte nærværende Lovs Forelæggelse deraf, det var en Forpligtelse, som jeg udtrykkeligt havde paataget mig (Hør!), og det har derfor i højeste Grad forundret mig,

at den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (David) hvad enten han billigere Loven eller ikke, kan udtale en Forundring over, at jeg forelagde en Lov, som jeg i Anledning af et ved en anden Lov fremkommet Undringsforslag havde forpligtet mig til at forelægge. Havde jeg ikke forelagt den, saa havde jeg skuffet Thinget for et af mig ligefrem givet Tilsagn. Jeg forelagde første Gang Loven sildigt, fordi den ikke kunde komme tidligere, men jeg forelagde den, for ikke at efterlade nogen Tvivl om min gode Villie; iaar er den kommen tidnok, og der har været fuldstændig Leilighed til at behandle den. Jeg kan meget vel begribe, at naar man misbilliger Loven af 8de April 1851 — og jeg har ikke kæmpet for denne Lov i den Form, den nu har —, saa gaaer man kun nødtigt ind paa en Udvidelse af den, men hvad der af den lovgivende Magt er blevet erklæret for Ret paa eet Sted, det skal den samme lovgivende Magt ogsaa erklære for Ret paa et andet Sted, hvor Forholdene ere de samme (Hør!), og Forholdene, hvorpaa Loven af 8de April 1851 er grundet, ere de samme som de, der finde Sted ved Sorø Akademie, nemlig, at de nuværende Fæstere paa den største Deel af disse Godser sidde ved Steder, for hvilke der tidligere var givet Tilsagn om en meget lempelig Overgang til Selveiendom. Det gælder vel ikke om alle Sorø Akademies Godser, men Loven af 8de April 1851 omfatter ogsaa Domainegodser, for hvilke hine tidligere Tilsagn ikke vare givne, den indeholder en Udvidelse fra de gamle til de nye Domainer, og i Analogie dermed er Loven om Sorø Akademies Godser fra de gamle foranførte Godser gaaet over til at omfatte ogsaa de senere. Jeg skal med et Par Ord endnu vende tilbage til hvad der er udtalt af den ærede Rigsdagsmand, som sidder noget til